

ČASOPIS LESNICKÝCH ŠKOL V PÍSKU

SAMOROST

ČÍSLO 1

ROK 2006

ROČNÍK

JAKOBY ÚVODNÍK...

I když po těch několika měsících strávených na zdejším ústavu si třeba myslí žáci prvních ročníků, že už je těžko něco může překvapit, doufám, že tato tiskovina je přeci jen, a to příjemně, překvapí.

Jak si všichni můžete v záhlaví přečíst, školní časopis má na píseckých lesnických školách dlouhou tradici, dokonce ještě delší, než je zmíněných 27 let. Ale tehdejší časopisy se samozřejmě jmenovaly jinak.

Co vás čeká v dnešním čísle? Jednak poslední ohlédnutí za oslavami 125. výročí založení školy, potom mnoho zpráv a fotografií z prázdninových i poprázdninových stáží, cest a exkurzí a konečně, jako předkrm k dalšímu číslu trocha poezie nikoho nezabije, stejně jako ukážka slohové práce ze třetího ročníku.

Na konec tradičně - budete-li mít potřebu se o nějaký pěkný nebo ošklivý zážitek rozdělit s ostatními, navštívte kabinet českého jazyka a literatury a určitě se domluvíme. Anonymitu na přání zachovááme.

-moon-

1. září 2005 na SLŠ v Písku

Rád bych vás seznámil s průběhem zahájení školního roku 2005/2006 na SLŠ a VOŠL Bedřicha Schwarzenberga v Písku, kde studuji. Osobně to považuji za ojedinělou akci, protože si myslím, že příliš škol, ať už středních nebo základních, takto školní rok nezahajuje. Letos to bylo výjimečné i tím, že škola slaví 120 let od svého založení.

Ráno 1. 9. 2005 jsme se všichni žáci školy dostavili na 8 hodinu do školního arboreta, které se nachází v areálu lesnických škol. Tento obřad se každoročně

odehrává pod duby. Zřejmě proto, že je tam dostatek místa. Všichni, kteří mají něco společného s lesem, přišli v lesnických uniformách. Žáci se postavili do půl kruhu podle tříd. Jednotlivé třídy byly uskupeny do trojstupů. První stáli nováčci, čili žáci prvních ročníků, na opačné straně stáli letošní maturanti, což jsou žáci čtvrtých ročníků. Proti žákům se postavili do řad učitelé a pozvaní hosté. Po obvodu pak stáli rodiče, kteří se přišli podívat na své děti.

Zahájení začalo úvodním proslovem našeho pana ředitele Václava Kohouta, který nejdříve představil nejdůležitější hosty, kterými byl hejtmán Jihočeského kraje pan Jan Zahradník a prezident České republiky pan Václav Klaus. Poté pobídl žáky prvních ročníků k učení a žáky čtvrtých ročníků k úspěšnému složení maturitních zkoušek. Po našem řediteli se ujal slova hejtmán. Když domluvil, došlo i na projev prezidenta. To už ale všude stála jeho ochranná služba, která zabezpečovala prostor okolo. Po úvodních problémech s mikrofonem se rozhovořil. Sdílel nám důvod své návštěvy města Písku a obzvláště naší školy. Prý mu naše škola jako první z republiky zaslala pozvání na zahájení školního roku. Také nás seznámil se svou náklonností k lesu. Popřál nám mnoho úspěchů při studiu a poté odstoupil dozadu. Slova se opět chopil ředitel, který zahájení ukončil. My jsme pak odešli do svých tříd, kde nám byl třídní učitel zopakoval pravidla BOZ a sdělil nám organizační záležitosti týkající se školního roku. To trvalo asi do 12 hodin. Potom nás rozpustili a my mohli jít na internát, kde je většina žáků školy ubytovaná.

Jelikož jsem již žákem třetího ročníku, věděl jsem, jak bude zahájení probíhat. Ale i mě zaskočila návštěva prezidenta naší republiky. Bylo to ojedinělé setkání, které už v životě nemusím zažít.

1. září 2005

Po dlouhé době jsme opět oblekli uniformu, abychom slavnostně přivítali nový školní rok. Už ve středu při příjezdu na internát jsme slyšeli, že začátek školního roku neproběhne obyčejně.

Po příchodu do třídy, už 3.A, jsme si s Ivanou ani nestačili najít místo (stejně na nás zbyla jen lavice před katedrou) a už kluci volali, že mě shání paní sekretářka. Sháněla a sehнала. S panem doktorem Konfrštem mi oznámila, že při příležitosti 120. výročí školy přijede na zahájení školního roku prezident Klaus a já mu budu předávat kytici. Zároveň se postarám o kroniku, do které by se měl podepsat. Radosti kopec, ale co nadělat? Iva se mi upřímně smála.

S úsměvem na tváři i lahvoým pivem v kapse vedl do třídy náš nový třídní, ing. Bušina. Po lesáckém pozdravu postavil na stůl jubilejní lesácké protivínské pivo. Co může více potěšit oči lesáka, než světla jedenáctka? Uvítali jsme prozíravý nápad pana inženýra. Kdy jindy budeme všichni v uniformě? A tak máme společnou třídní fotku.

Když jsem se vrátila do sekretariátu, pan doktor mi řekl, abych si taky zavolala Ivanu. Tak teď jsme tam obě. Ivča dostala kroniku, já krásnou velkou kytici. Tak teď jsem se smála já jí. Abych řekla pravdu, raději bych ji nikomu nedala. Všichni jsme byli nastoupeni před nově natřenou budovou školy, pan ředitel s panem zástupcem kontrolovali medaile, pověděli nám, kde kdo má stát, Ivča rozepisovala propisku s názvem školy, (kterou pan prezident stejně nepoužil) a já oprašovala sako uniformy od pylu. Po zprávě „už jedou“ jsme vyhodili dotírající novináře z cesty, nasadili křečovitě úsměvy a zástupci školy vyrazili samotnému prezidentu vstříc. Abych se k hlavě státu dostala, musela jsem odstrčit fotografa, který téměř klečel na cestě.

Předané květiny odputovaly k ochrance. Na prezidentovu otázku „vy jste studentka?“ jsem měla sto chutí odpovědět „ne, já jsem tu za veverky“. Ale slušně jsem s ním souhlasila i na dotaz, že „uniformy opravdu nosíme všichni a nejsem jediná dívka. Ano, to je má spolužačka.“ a už se k Ivě hnala s nataženou pravíci.

Proslovu ředitele a prezidenta jsem si moc neužila. Pokyny byly jasné: „Dávejte pozor. Až to bude končit, musíte tu kroniku dát do sborovny. Ale nejdřív, než sem všichni dorazí!“ Hm, utíkejte v podpatcích přes trávník a chodníček, který volá po rekonstrukci. Jenže my nejsme šneci, a tak jsme ještě stihly zážitky poreferovat paní sekretářce a hurá do klidu třídy.

Když mi z domova volali a já jim pověděla o rušném dni, zalarmovali snad celou rodinu, že „Alča bude v televizi s Klausem.“ Nebyla, protože nikoho z blízkých příbuzných nemám v Písku, takže nás nikdo neviděl v regionálních zprávách. Což mi, mimochodem, vůbec nevadí.

Abych nebyla nespravedlivá, určitě to byl zážitek, u kterého jsem byla lehce nervní. I když jsem z Prahy, rozhodně denně nepotkávám Klause a netřesu si s ním pravíci.

ZAHRA NIČNÍ ZKUŠENOSTI

Letos jakož i v předchozím roce se naši třídě naskytl možnost odcestovat na zahraniční stáži, které byly pod patronátem organizace Leonardo da Vinci a naší školy. Troufám si říci, že letos se nám podařilo zúčastnit se stáží ve větším měřítku než v předchozím roce díky stále se zlepšujícím vztahům s ostatními školami a organizacemi.

Letos jsme navštívili:

Švédsko - Hembera, Kříž

Polsko - Nekl, Remiš

Holandsko - Zimanzl, Pexidr

Finsko - Koukal, Prokopius

Finsko - Adámek, Kříž

Slovinsko - Möller, Podlešák

Španělsko - Adámek, Kříž

Kromě těchto stáží naše škola organizuje už tradičně odborné exkurze na jeden týden do školy v Gmundenu pro 10 žáků - němčinářů 2. ročníku a měsíční brigádu v Rabiusu ve Švýcarsku pro stejný počet žáků 3. ročníku.

Na závěr studia jsou potom pořádány týdenní zahraniční poznávací odborné exkurze, jedna trasa letos vedla do Polska, druhá přes Německo, Francii, Švýcarsko a Rakousko. Z většiny těchto cest přinášíme textové i obrazové zpravodajství.

ŠVÝCARSKO

Dne 1. července ráno jsme vyjeli dvěma transity do Švýcarska na brigádu. Jeli jsme přes Německo a Rakousko. Do Švýcarska jsme dojeli ve zdraví a zhruba v 8 hodin večer. Po ubytování jsme šli hned spát, protože jsme po náročné cestě byli unaveni. Druhý den jsme vstávali v šest hodin. Po snídani jsme se vydali poprvé do práce. Přijeli jsme nejdříve na místní „polesí“, kde jsme pozorovali místní pracovníky a dostali jsme pohonné hmoty do našich motorových pil. Pak jsme byli odvezeni na pracoviště, kde jsme dělali prořezávku. A tak to probíhalo každý den. Někdy jsme stahovali klest, čistili svodnice, stavěli oplocenky, dělali prořezávky nebo probírky.

Pracovali jsme od pondělí do soboty po celé čtyři týdny našeho pobytu. Pouze v neděli jsme měli volný den, který jsme využívali k odpočinku. V neděli jsme také jezdili na výlety do Itálie, do Lucernu nebo na horské ledovce. Strava tam byla poměrně chutná vzhledem k tomu, že jsme si vařili sami v malé kuchyňce. Jeden večer v sobotu jsme si pekli ovci, kterou jsme dostali od místního hajného darem.

Celý měsíc proběhl bez větších potíží.

Nikomu se nic vážného nestalo, a tak jsme mohli všichni odjet domů. Jelo nás tam dvanáct a taky dvanáct se nás vrátilo.

Švýcarsko 2005

Zámek Ort v Gmundenu

ODBORNÁ PRAXE GMUNDEN 2005

Ve dnech od 6. 6. do 10. 2. 2005 se uskutečnila odborná praxe deseti žáků z 2. B pod vedením ing. Šarmana a ing. Kučery ve školícím centru rakouských lesníků v Gmundenu.

Ubytování jsme byli v krásném prostředí školícího centra s výhledem na zámek hotel See Schloss Ort, kde se natáčel známý rakouský televizní seriál. Stravování bylo zajištěno přímo v tomto zařízení a jeho kvalita bohatě převyšovala standard naší školní jídelny.

Den byl rozdělen na dopolední a odpolední směnu, kdy jsme ve dvou skupinách jezdili do lesa. Měli jsme tak na starost například ošlapávání silně zabuřeněné kultury jedle, poznali jsme i problematiku ručního vyřezávání větví ve středně velkém smrkovém porostu atd.

Práci ovšem narušovalo nepříznivé počasí, a tak jsme jeden třeba vyklízeli část půdy. Vyjeli jsme také na několik výletů, naučili jsme se dělat ruční papír, navštívili jsme také Wildpark v pohoří Totes Gebirge. Ve volných a večer jsme měli k dispozici ping - pongový stůl, kulečnick, internet, ale hlavně celé krásné město Gmundenu. Poslední den jsme si po úklidu vyzkoušeli simulátor harvestoru a dostali osvědčení o splnění péstebního kurzu.

Pak už zbývalo jen se rozloučit a vyrazit domů. Musím říct, že to byl velmi příjemný týden strávený v krásném prostředí.

Gmundenu 2005

ZAHRANIČNÍ ZKUŠENOSTI

STÁŽ VE ŠVÉDSKU aneb CESTA NA SEVER

V dubnu loňského roku jsme dostali možnost odcestovat na třítydenní výukovou stáž do švédské lesnické školy, specializované především na práci s motorovou pilou a vyvážecími soupravami která byla pod záštitou naší školy a evropské organizace Leonardo. Do Švédska jsme odcestovali letecky z Ruzyně přímou linkou do Stockholmu.

Odtud jsme cestovali vlakem do Linkópingu, kde na nás již čekal Henrik, který nás měl po dobu naší stáže na starost. Ubytování jsme byli v domku, který se nachází v areálu školy s několika dalšími studenty. Ráno jsme byli seznámeni s vyučujícími, se kterými jsme se po celou dobu naší stáže setkávali. Po seznámení a prohlídce areálu školy a přilehlých dílen lesnické mechanizace (musím podotknout velice dobře vybavených) jsme nafasovali kompletní těžářské vybavení včetně motorové pily Husqvarna 346 XPG, které jsme zprvu podceňovali, ale později jsme se mohli přesvědčit o jejich nedocenitelných přednostech.

Náplní každého našeho týdne byly 2 dny práce s motorovou pilou, 2 dny práce s vyvážecími soupravami a jeden den studia angličtiny s tamními studenty.

Práce s motorovou pilou pro nás byla velmi přínosná jak z hlediska práce v kalamitě, která v loňském roce výrazně postihla tuto oblast Švédska, tak z hlediska ergonomie a bezpečnosti práce, která je tam na naše poměry velice propracovaná a především striktně dodržována.

Každodenní práce v lese začíná zhruba hodinovým briefingem v luxusně vybavené maringotce, kde se studenti při šálku kávy dozví jejich náplň práce. Poté se všichni rozejdou na přidělená pracoviště. Naše pracovní tempo bylo zřejmě velmi rychlé na zdejší poměry, tak jsme byli několikrát za směnu upomínáni abychom zvolnili (podotýkám, že nejsme zrovna typy, které by se přepracovaly). Většinou jsme pracovali ve starších probírkových porostech s borovicí a místy příměsí smrku. V poledne jsme poobědvali teplý oběd, který je tam dovážen a po obědě následoval odjezd. S vyvážecími soupravami jsme pracovali jednotlivě a na směny (ranní, odpolední).

Ranní směna začínala v půl šesté a odpolední ve dvanáct. Tato práce pro nás byla něčím úplně novým, proto jsme předtím museli absolvovat kurz na treňažerech. Pracovali jsme ve čtyřlenných skupinách, přičemž na každého vycházela jedna vyvážecí souprava. Používány jsou zde vyvážecí soupravy značky Valmet a Timberjak. Byla to pro nás nedocenitelná zkušenost která se u nás jen těžko naskytne.

Při hodinách angličtiny jsme přednášeli referáty o českém lesnictví, myslivosti a Čechách jako takových. Vše pochopitelně v angličtině.

Ve volném čase jsme poznávali okolí a relaxovali u televize nebo u počítačů na které jsme měli stálý přístup. Na závěr jsme měli možnost jet na celodenní poznávací zájezd s odbornými vyučujícími.

Navštívili jsme oblast nejvíce postiženou větrnou kalamitou a 2 lesnické školy.

Celou stáž považuji za velmi přínosnou jak z hlediska odborného tak jazykového.

Práce ve švédských lesích

LEONARDO aneb VÝLET DO ŠPANĚL

V září 2005 nám byla nabídnuta v rámci organizace Leonardo a naší školy účast na zahraniční studijní stáži ve Španělsku.

Tuto nabídku jsme pochopitelně přijali a začátkem září jsme odletěli do Španělska. Letěli jsme z Prahy Ruzyně do Madridu a z Madridu do Bilbao, což je centrální město Baskicka, které se nachází v severní části Španělska, zhruba 30 km od Biskajského zálivu v Atlantském oceánu.

Na letišti nás již očekával zaměstnanec lesnické školy v Deriu, kam nás následně odvezl a ubytoval. Ráno nás kontaktovala Esti, která nás informovala o průběhu naší stáže.

Náplní každého týdne byly 2 dny s pracovníky projektové kanceláře, kteří nás vozili po baskických pohorích a informovali nás o pěstování borovice eukalypta a monterijské, která je zde nejčastěji pěstována a dosahuje velmi rychlé produkce, přičemž doba obmytí se pohybuje mezi 30 a 40 lety. Zbylé tři dny v týdnu jsme pracovali s motorovými pilami a křovinořezy spolu s tamními studenty. Je nutné podotknout, že tato škola se nespécializuje pouze na lesnictví, ale především na zahradnictví a sadařství, čemuž odpovídá skutečně velmi udržovaný areál školy a přilehlé sady a skleníky.

Ve volném čase jsme měli možnost jezdit vlakem do Plenu, která se nachází na pobřeží Atlantiku, čehož jsme hojně využívali, poněvadž voda v oceánu byla ještě poměrně teplá.

Téměř každý víkend jsme měli možnost cestovat po krásách Baskicka společně se dvěma zaměstnanci školy, kteří bydleli na internátě školy.

Navštívili jsme zámek Butron, opevnění z dob španělské občanské války nedaleko Bilbao, a několik přímořských rybářských městeček.

Velice se nám líbila španělská kuchyně, která je skutečně chutná a velmi vydatná. Běžné se k obědu a večeři podávají 3 chody jídel, složené z velké části z ryb, zeleninových salátů a vepřového masa na způsobu s hranolky.

Poslední týden jsme navštívili spolu se studenty přírodní rezervaci Basondo, kde se nachází většina zvířat žijících v Evropě.

Tímto jsme završili stáž a odcestovali zpět k domovu.

Tuto stáž považuji za přínosnou jak z hlediska informací a zkušeností s pěstováním přímořských lesů, tak z hlediska jazykového a poznávacího, jelikož Baskicko je velmi odlišné od zbytku Španělska jak mentalitou, tak jazykem.

Švédsko

ZAHRA NIČNÍ ZKUŠENOSTI

DA VINCI 2005 aneb OBRÁZKY Z HOLANDSKA

Po té, co jsme se přihlásili do tohoto skvělého programu a dozvěděli se, co vše nás čeká, začali jsme se pomalu těšit. Tyto akce se mohou uskutečňovat díky podpoře Evropské unie a vysílající organizaci, která se nazývá Leonardo. Odjeli jsme hned po letních prázdninách 4. 9. 2005 a měli se vrátit 23. 9. 2005. Cestovali jsme autobusovou linkou přímo do města Arnhemu, kde si nás vyzvedl náš průvodce a též učitel na zdejší lesnické škole. Ukázal nám naše ubytování, takový malý soukromý hotel v lese nedaleko města, školu, která má stejné zaměření jako lesnická škola v Písku. Po několika dnech, kdy jsme se seznámili s lidmi, se kterými jsme měli pracovat i s okolím, mohli jsme se účastnit pracovních schůzek, které se konaly vždy na začátku týdne, a kde se rozdávaly úkoly.

Hlavní pracovní náplní byla údržba městské zeleně a parků ve městě a jeho okolí. Protože v celé zemi je pouze 3500 hektarů lesa, pracovali jsme v něm jen zřídka. Nejčastěji jsme pracovali s křovinořezy, motorovými pilami a zahradní technikou. Všechny tyto zkušenosti pro nás byly velkým přínosem, protože u nás se k takovéto práci málokdy dostanete. Během volných dnů nebo i o poledních přestávkách nám již naši kamarádi ukazovali město Arnhem, mluvili o jeho historii, kultuře a dopodrobna se nám snažili vše vysvětlit.

Největším Nizozemským problémem je zvyšující se hladina moře, která způsobuje stálý propad půdy, takže se snaží využívat všechnu dostupnou půdu k efektivnímu obhospodařování a je pro obyvatele cenným majetkem. Proto také v zemědělství se využívají nejušetrnější metody, aby půda byla co nejlépe chráněna. Všichni lidé, které jsme potkali, byli velice přátelští a milí a my jen vzpomínali na ty zatrpklé Čechy. Ačkoliv se nám nechtělo vůbec domů, blížil se den odjezdu. Se všemi jsme se rozloučili a slíbili si, že se zase musíme navštívit, a že jsme u nich kdykoliv vítáni. I tímto gestem nám dokázali jak jsou pohostinní. S divným pocitem jsme se v noci při cestě domů uvelebovali v autobuse a vzpomínali jak jsme se měli dobře, a že nám budou všichni chybět.

Pavel Pešídr, Michal Zimanzl, 4.A, SLŠ Písek

STÁŽ SLOVINSKO

Odjezd byl 3. 9. 2005 z Písku. Zde jsme zakoupili jízdenky a vydali se na dlouhou cestu přes Rakousko. Cesta byla poměrně náročná, největší potíže dělala zima při přestupování, dorozumívání se v Rakousku bez znalosti němčiny atd.

Dorazili jsme do slovinského města Postojna v 9:30, cesta trvala 14,5 hodiny, už zde na nádraží na nás čekali místní zaměstnanci zdejší lesnické školy. Při cestě do školy nám ukázali celé město. Po příjezdu na ubytovnu jsme se vybalili a pokračovali v denním plánu. Následovala návštěva blízkého hradu Predjamnski grad, tato památka je významná tím, že je vybudována v dutině skály. Následující den jsme byli ve zdejších jeskyních Postojna jama, je to nejdelší jeskyně v Evropě (20 km dlouhá). Během zbylého týdne jsme také navštívili zdejší národní park, hospodaření v oblastech poškozených ohněm (zde převážně roste borovice černá) a mezinárodní veletrh v Celji. Nejvíce nás zajímala práce na manipulačním skladě na Javoru. Zde se dělají palety a vyvážejí do celé Evropy. Tady jsme měli celodenní praxi.

Po zbylé dny jsme jezdili po zdejších lesích a sledovali hospodaření v nich. Myslíme si, že se to od našeho tolik neliší, až na počty sazenic na hektar. Mají zde poloviční než je u nás v ČR. Tím pádem mají více zavěšené stromy. Mají zde pěkné buky, které jdou až do 1700 m.n.m.

Navštívili jsme také nejvyšší horu Slovinska, která neleží v Alpách, jmenovala se Velký Sněžník (1796 m.n.m.). Výstup trval téměř 2 hodiny a byl velmi namáhavý. Naše fyzická síla nebyla na výši, jelikož zdejší kuchyně nám fakt nesvědčila.

Tato stáž byla velmi zajímavá tím, že jsme viděli zase jiný stát a jiné lesní hospodářství. Jistě nám pomohlo i zlepšení cizího jazyka.

FINSKO

Starali jsme se zde o honitbu a bažantnici. Naším každodenním úkolem byla péče o bažanty, kontrola nástrah na predátory a pozorování zvěře. Abychom byli mobilní, dostali jsme terénní auto.

Bydleli jsme v malé, ale útulné lovecké chatě se vším, co v takové chatě má být. Kuchyň byla také dobře vybavena, to bylo velice důležité, když jsme zpracovávali naše úlovky, např. štiky, prsíčka z divokých kachen, divoké holuby na polévku, husy, ale i bobra, jelence, losa.

Každý den jsme chodili lovit, sbírat houby a koupat se do jezera.

Navštívili jsme i lovecké, rybářské a sklářské museum. Ve sklářském museum nám ukázali místnost pouze s českými skláři, kteří jsou nejnávštěvnější.

Téměř celý měsíc jsme každodenně pracovali, ale jeden víkend jsme vyrazili na lov hus na Baltické moře. Bydleli jsme na malém ostrůvku v moři a cestovali pouze lodí.

Celý měsíc bylo krásné počasí, práce se dařila, zdejší lidé byli velice přívětiví a krásná příroda. Není více co dodat.

FINSKO 2005

Prostřednictvím naší školy a programu Leonardo da Vinci nám byla umožněna stáž do posud námi nepoznané země. Stáž probíhala od 3. 9 do 24. 9. 2005. Třetího září ráno se ocitáme na pražském letišti Ruzyně, kde netrpělivě očekáváme odlet našeho letadla. Než se stačíme vzpamatovat, hledíme na skandinávskou krajinu z paluby letadla, které má namířeno do finského hlavního města – Helsinek. Teprve až tam si uvědomujeme, že jsme odkázáni sami na sebe a jedinou řečí, kterou se domluvíme, je angličtina. Z Helsinek naše cesta stále pokračovala vlakem zhruba 400 km na sever. Díky přesnému a spolehlivému spoji se dostáváme do cíle naší cesty. V deset hodin večer vystupujeme z vlaku v Kuopiu, kde na nás čeká naše starostlivá Marja, která se o nás v době pobytu starala. Ještě večer jsme se ubytovali v areálu tamější střední lesnické školy. Po vyčerpávající cestě je naše jedinou starostí, kde budeme spát.

Až ráno si prohlédneme, kde jsou ubytování místní studenti (tedy i my). Internát je postaven ve stylu chatek. Každá chatka má kuchyni, společenskou místnost, koupelnu a samozřejmě ložnici. Hned u internátu se nachází malá škola, jídelna, dílny a administrativní budovy.

Druhý pracovní den se seznamujeme s pracovní skupinou, do které jsme byli přiřazeni. Hlavní vedoucí skupiny Hannu nám předává oblečení a pomůcky pro těžební činnost. Ukazuje nám technické vybavení školy a servisní místnost, kterou budeme používat při servisní činnosti motorových pil a křovinořezů. Už jen stačí podepsat papír o seznámení s BOZP a můžeme začít. Další pracovní dny byly zaměřeny pro práci s motorovými pilami v předem určených úmyslných těžbách. Těžili jsme hlavně břízu, dále zpracovávanou na papír a olši na palivo. Veškeré sortimenty byly ručně vyklizovány k lince a poté odváženy vyvážecí soupravou. Těžební zásahy byly na naše poměry velice silné, pohybovaly se přes 50%.

Následující dny po dokončení pracoviště byly věnovány prořezávkám. Vše jsme prováděli křovinořezy s kotoučovou pilou. Cílem byla maximální podpora smrku na kyselých stanovištích. Všechna hmota se ponechávala na místě. Další den byl vyhrazen pro ukázky kácení z plošiny v zastavěné oblasti. Stromy byly nejdříve odvětvény a pak od špičky našpalkovány. Poté následovala návštěva centra pro výcvik řidičů harvesterů. Volný čas jsme trávili vyjíždkami na horských kolech do okolí, poslouchali rádio a četli knihy. Největší zážitek pro nás byla návštěva sauny. Netrvalo dlouho, abychom si všimli, že lidé ve Finsku žijí na jiné životní úrovni. Pracovní podmínky se s ČR nedají srovnat. Jiná mentalita lidí byla poznat na každém kroku - dodržování rychlostí, čistota a ochota lidí. Stáž pro nás byla zajímavá, jak z hlediska profesního, tak jazykového.

ŠKOLNÍ EXKURZE – POLSKO

Počátek naší exkurze byl naplánován na sobotu 10. 9. 2005. Ten den jsme se měli sejít v 10 hodin u zadní brány. Všichni už byli na místě, ale stále se čekalo na naše kantory, kteří nás dostali na starost a zároveň plnili funkci řidičů. Po hodině čekání se objevil ing. Bláhovec spolu s ing. Drnkem. Naskládali jsme naše zavazadla, kterých nebylo zrovna málo, do auta a zkontrolovali jsme si pasy a občanské průkazy. Když se zdálo vše v pořádku, mohlo se vyrazit. Cestou jsme zajížděli do Brna pro docenta Šarmana, kde jsme asi hodinu bloudili. Když už jsme byli úplně kompletní, vyrazili jsme směr Český Těšín a pak dál do Polska. Na náš první cíl této exkurze, což byla lesnická škola v Bilgoreji, jsme dorazili ještě v sobotu kolem 12 hodin. Tam nás přivítal jeden z kantorů a velmi ochotné kuchařky nám ještě udělaly večeři.

Druhý den po zhlédnutí již zmiňované lesnické školy jsme se jeli podívat do umělé odchovy tetřeva hlušce a odtud jsme se vydali k hlavnímu cíli naší výpravy a to do Bělověže, kam jsme dorazili také ve večerních hodinách. Ještě ten večer jsme si došli vyměnit peníze a se skupinou studentů zdejší školy jsme vyrazili do města.

Ráno jsme na sebe navlékli uniformy a byli jsme pozváni na prohlídku místního kostela a poté i místní školy. Odpoledne jsme se vydali do muzea Bělověžského národního parku. Večer jsme dostali lovecké zbraně a vyrazili na lov. Lovit jsme chodili každý večer a ráno. Moc zvěře tu k vidění nebylo, ale zato zde byl nádherný západ a východ slunce a jiné přírodní jevy.

V úterý dopoledne jsme jeli do Hajnówky a tam jsme projeli trasu po místní úzkokolejné trati. Po návratu do Bělověže jsme dostali kola, na nichž jsme projeli naučnou stezku po místním národním parku.

Ve středu jsme se s místními studenty jeli podívat do dalšího národního parku. Tam jsme měli naplánovanou trasu, kterou jsme zdolali pomocí kajaků. Na ty se některým lidem moc nechtělo, ale nakonec jsme vyjeli všichni, včetně našich kantorů. Po návratu z tohoto výletu jsme se vydali opět lovit.

Ve čtvrtek ráno jsme ještě v rychlosti navštívili jeden kostel a po krátkém rozloučení jsme vyrazili směrem k domovu.

Cesta byla dlouhá a unavující, proto po přejezdu polsko-českých hranic jsme udělali občerstvovací zastávku v Hranicích, odkud jsme se vydali rovnou do Písku. Tato exkurze se mi moc líbila, snad jen škoda, že netrvala déle.

ZAHRA NIČNÍ ZKUŠENOSTI

POLSKO

Za účelem poznání odlišných metod používaných v polském lesnictví, kultury této země a k získání nových zkušeností, jsme vyrazili 3. 9. 2005 na třítydenní exkurzi. Naše cesta začala v ranních hodinách z autobusového nádraží v Písku do Prahy, kde jsme přestoupili a zakoupili místenky do našeho prvního polského města Vratislava. Cesta ubíhala poměrně rychle a příjemně, a zanedlouho jsme byli na hranicích, kde jsme při kontrole pasů vyměnili eura za zloté. Na vratislavském nádraží jsme se rozloučili s řidičem a optali se na nádraží vlakové. Poté, co nám ukázal na velkou budovu přes silnici, jsme se s podáním rukou rozloučili a navzájem si popřáli šťastnou cestu, vzali jsme batohy a vyrazili k oné budově. S lístkem až do Tuchly jsme už jen vyčkávali odjezdy vlaků. Cesta nás vedla přes Poznaň a Bydhošť.

V Tuchole na nás již čekaly dvě dívky, taktéž ve čtvrtém ročníku, které nás odvedly na školní internát. Tam jsme si vybalili věci a šli se rozhlédnout po městě. Na oběd jsme byli pozváni k jedné z dívek, po kterém jsme si domluvili program na následující den a odešli zpět na pokoj.

Druhý den jsme byli seznámeni s učitelkou, jež s námi byla v kontaktu při přípravě exkurze. Ta nám sdělila informace ohledně obědů, řádů školy a internátní budovy a programů na další dny. Seznámila nás s ředitelkou školy, jež nás srdečně přivítala a popřála nám krásný a spokojený pobyt. Poté jsme se dvěma studenty procházeli městské památky a školní areál.

Následující den jsme byli v městském muzeu a na školních hodinách (např. ochrana lesního prostředí, lesní mechanika, práce s počítačem). Večer jsme se šli podívat na trubačský kroužek a seznámili se tam s vedoucím učitelem, který byl na krátký čas v Čechách.

Další den jsme jeli spolu s žáky třetího ročníku na praxi do lesa, kde jsme byli seznámeni s bezpečností práce a s lesním zákonem zakazujícím rozdělovat v lese oheň, kouřit atd.. Před večerí jsme si prohlédli preparační místnost a školní sbírku vycpaných zvířat.

Následující dva dny jsme jeli s žáky ožínat stromky.

O víkendu nás pozval s sebou vedoucí trubačů na vesnickou slavnost, kde hrál spolu se svým žákem. Bylo to obohacující seznámení s místní kulturou.

Po víkendu jsme s profesorem vyučujícím myslivost poznávali památky v okolí, jezera a krajinu zdejší oblasti. Odpoledne jsme pak hráli fotbal.

Zbytek týdne jsme označovali stromy k bobříce, čistili a uklízeli park, vysekávali buřeň a odkorňovali klády. Po praxi jsme vždy jeli na různá zajímavá místa (akvadukt, vodní elektrárna, čističky řek). Navečer jsme navštěvovali trubačské zkoušky, chodili se studenty za zábavou nebo jsme se zúčastnili sokolnického kroužku.

Poslední den práce jsme strávili v lese na ukázce přípravy půdy k zalesnění. Odpoledne jsme navštívili pomník padlých za první i druhé světové války.

Celou exkurzi jsme zakončili předáním dárků od naší školy. Společně s učitelkou jsme udělali přednášku o České republice. Rozloučili jsme se, za vše poděkovali a vydali se na cestu domů.

Myslíme, že exkurze byla velmi přínosná a prospěšná. Poznali jsme novou kulturu, přátele, nové zážitky a odlišné metody v lesnictví

Bělověžský prales

Na kajacích do pralesa

EXKURZE – NĚMECKO, FRANCIE, ŠVÝCARSKO 2005

A bylo to tady! Neděle večer. Všichni jsme plní očekávání a díváme se na náramkové hodinky, kdy konečně přijde desátá. Je tma. Stojíme v oranžovém světle lamp a přešlapujeme před branou lesnické školy. Mají s námi jet i nějaká děvčata ze zemědělků. Postávají opodál a asi se nás bojí. Nu, neznají nás a neví, co čekat. Přijíždí i pan inženýr Křížek a inženýr Hrdina se slečnou překladatelkou z francouzského gymnázia a paní tlumočnicí do němčiny (obě ještě netuší, jaká je čeká s našimi jazykovými schopnostmi těžká práce). Přijíždí autobus. Podle siluety je to solidní zájezdák. Zastaví, mladí šoféři vyskočí a otevřou zavazadlový prostor. Naložíme batohy, torny a krosny, naležeme do vozidla a sedneme si. Autobus se rozjede a zamíří na hraniční přechod Rozvadov. Třída 4. B, část „áčka“, holky ze zemědělků, dva profesori a překladatelka na týden opustí svou vlast a vydají se do Evropy...

Ráno je chladné a mlhavé. Nad hladinou řeky Rýna se válejí páry. Na východě svítá. Nastává nový den – pondělí. Celí zlámání se klátíme ven ze dveří autobusu. Za chvíli popijeme horkou kávu a díváme se na nákladní šify, co brázdí vodou proti i po proudu řeky, tam kde vyspali Husa. Na druhém břehu se tyčí elektrárna a dole po proudu se klene přes řeku most. Čekáme na pana revírníka a jeho kolegyni. Právě přijíždějí. Vítáme se s nimi. Pan revírník nás seznamuje s plochou, o níž pečuje. Jedná se o chráněné záplavové území. Bývalo kdysi slepým ramenem Rýna. Leč panovační lidé narovnali koryto toku a rameno zahradili zavážkou. Záplavy ale přicházejí pravidelně znovu a znovu. Hospodařit v takovémhle kousku země není legrace. Rostou zde majestátné topoly a vrby, někde i duby. Z močálů se zvedají hejna pištících komárů, která nám znepříjemňují život. Pan revírník byl zvyklý. Komáři mu lezou po obličejí a zatímco se všichni oplácávají, on stojí a v klidu vypráví:

„Tady jsme minulý rok zalesňovali, tuhle bylo vody před týdnem po ramena a támhle z toho kopečku se při záplavě stane ostrůvek, kam se stáhne veškerá zvíř.“ (volný překlad z němčiny).

Po prohlídce se o nás starají královsky – obcerstvení, to máme rádi. Loučíme se, nasedáme a jedeme objevit Francii. Ani si nevšimáme, že přejíždíme hranici do sladké Francie. Alsasko je nádherná země plná vinic, lesů a hor i pyšných měst. Před námi se rýsuje Štrasburk – sídlo mezinárodního soudu. Po zastavení se naše organizovaná skupina bleskurychle rozpadá na malé průzkumné oddíly, které se rozbíhají do hemžení bludišť starobylých uliček s typickými různorodými domy a domky ze dřeva a vepřovic. Míříme k věži 142 m vysoké. Později zjišťujeme, že pod

ZAHRANIČNÍ ZKUŠENOSTI

Štrasburská katedrála

věží stojí chrám sv. Tomáše. Je postaven v polovině 13. století. Všelijakých gotických sošek a propletených fiál a pilířů je na majestátných zdech nespočet. Oltář a vnitřní výzdoba je skromná. Překvapuje nás, když v jedné z pěti lodí nacházíme popis a historii chrámu na papírech, které jsou označeny nápisem TCHEQUE. V textech je dekorace ručně doplněná interpunkce. Že by někde měli Čechy tak rádi? Jinak se nic zajímavého dále neděje, jenom se na Ondřeje s Jakubem přichytává černoch s rukou plnou hodinek a ramenem ověšeným opasky. Dobrých pět minut za potenciálními kupci běží a drmolí ve třech jazycích. Ani se nenaděje a zase sedíme v autobuse. K večeru zastavujeme v Colmaru. Zde přechkáváme dvě noci. Na ubytovně sedí u televize černoch z Madagaskaru. Na pokoji se válí dva Němci. Tato trojice zatím netuší, že je skupina Čechů naučí hrát karetní „prší“ včetně českých hlášek. Jsou fajn...

Přichází úterý. Autobus šplhá do kopců, jež si vysloužily název „Alsaská Šumava“. Jedná se o Vogézy. Je to chráněné území. Nadmořská výška se pohybuje okolo 1000 metrů nad mořem. Ze zažloutlé polehávající trávy stoupá mlha a bukosmrkový porost vláhu vstřebává. Naši dva průvodci – francouzští lesníci – nás seznamují přes tlumočníci s územím, faunou a flórou, která se zde vyskytuje. Procházíme kolem starých šumících stromů. Vidíme zbytky německých zákopů, v nichž občas lesníci najdou skořápky ústřic – svědky důstojnické vánoční večere před více než šedesáti lety. Lesník směsící ruštiny, polštiny, slovenštiny, němčiny a francouzštiny objasňuje problémy s tetřevem, černou i vysokou. Mává u toho rukama, my kývneme a občas něco těž prohodíme. Vždyť se domluvíme...

Tentýž den nás potkala milá událost. Navštěvujeme výrobu vín. Seznamujeme se s jednotlivými výrobními postupy, procházíme sklepy s obrovskými sudy. Naš průvodce je trpělivý. Vylézáme z podzemních pater, kde na nás dýchají zaprášené lahve a dostáváme se na ochutnávku. Světlo procházející barevnou vitráží vymalovává na kachlích podlahy rozpité skvrny. Skleničky čekají. Suché víno je nasládlejší než naše moravské. Na hrozny svítilo jiné slunce a živila je jiná půda. Ochutnáváme ryzlink, pinot, tramín, sekt, ...

Ve středu se vydáváme na další náročnou štaci. Přejíždíme ze sladké Francie do země helvétského kříže. Stavíme v Bazileji. Středověké město nás vítá neskromnou bránou a dvěma padajícími mřížemi. Co

Údolí Rýna

nás v tomto městě nepřekvapuje je skutečnost, že jsme se ztratili, ale spíše se díváme jakémusi tržišti rozkládajícímu se na náměstíčku, které bohužel nemohu blíže identifikovat. Ve stáncích a na dekách rozložených na dlažbě můžete sehnat od vojenské polnice přes stoprocentně pravou kůži z tygra, kozáckou šavli a nevím, co ještě, až po brigádýrky ČSLA. Rychle pryč! Znovu nás kolébá silnice. Někteří usínají. Znovu stavíme. Luzern. Srdce Švýcarska. Město rozkládající se po březích jezera s dvouvěžatou katedrálou a známou věží tyčící se z vody. Výletní nablýskané bílé parníky vyplouvají z přístavu a houkají. Němečtí duchodci na dvou palubách posedávají, baví se a nastavují tváře větru. Slunce hřeje, hladina se blyští a v ulicích jezdí luxusní auta. Skoro se nám odsud nechce.

Jedeme. Disentis, Sumvitgh, Rabius. Krajina se od

Luzernu změnila. Kolem se tyčí štíty hor a údolím se přes kameny valí Rýn. Údolí pod úpatími velikánů hor jsou dokonale rovná. Serpentina, ovce, krávy, ... Tráva na stráních vypadá jako mech. Nad ní postupuje do svahu les. Nad lesem už jen fialový vřes, rododendrony a zakrslé jalovce. V dále se na holé špičce leskne ledovec. Heidi, děvčátko z hor – hlavní role – my. Kdo tu jednou byl, zamiluje si tento kousek světa, nad kterým drží ochrannou ruku sám bůh. Díváte se přes okýnko autobusu ven a říkáte si: „Paráda“. Uvědomujete si svou vlastní maličkost před nespoutanými výtvy, kterým říkáme hory a skály. Mohou nás rozdrtit i zatratit, ale na druhou stranu pod paprsky slunce, které na ně vykresluje stíny, jsou vlidné. Ubytováváme se na ubytovně v Rabiusu.

Ve čtvrtek jdeme do kopců. Provádí nás pan Hubert

Švýcarské Alpy v okolí Rabiusu

Účastníci zahraniční exkurze Německo, Francie, Švýcarsko – září 2005

Pracoviště ve Švýcarsku

Tomatschek a pan Cloeti. Oba dva se podílejí už deset let na organizování praxí našich žáků, za což jim patří dík. Ukazují nám pak místa, kde se v létě naši kamarádi potili. Probíráme spolu různá témata, hlavně pěstební a problémy lavin a obrany proti nim, tj. hráze, kaskády na bystřinách a různé „lavinolamy“. Švýčari se prokázali svou pohostinností a vystrojili naší skupině v přírodě oběd. Za ten patří velké poděkování Hubertově manželce. Zbytek dne jsme strávili u modrozeleného Rýna.

Na pokoj vejde pan ing. Křížek: „Vstávejte, uklízí se, v deset jedem“.

Čeká nás úkol přímo nadlidský – uvést ubikaci do původního stavu. Daří se, ale je to fuška. V deset opravdu vyjždíme. Za sklem ubíhá krajina jako z pohádky, šofér si může ukrotit ruce, jak vytáčí serpentiny. Po cestě stavíme v horách a ve městě Interlaken. Dostaneme se na dálnici. Šeří se a o přední sklo autobusu se rozbíjejí dešťové kapičky. Jiné se doslova rychle rozmáznou o boční okna. Je půl sedmé večer. Pátek. Míříme do České republiky. Franta za volantem pozoruje červená světla aut a Jarďa podřimuje. Dík patří i vám, šofěři!

EUROFOREST V PRACHATICÍCH

Letošní rok se konal Euroforest v Prachaticích. Já, ještě se dvěma spolužáky a třemi žáky z nižších ročníků jsme se měli podílet na soutěžích, které se na této akci konaly. Ve středu jsme s kompletními třetími ročníky společně vyrazili školním autobusem do Prachatic. Cílem bylo zhlédnutí výstavy. Výstava byla rozdělena na několik tras přímo v porostu, kde se předváděla technika v praxi a na výstavní plochu na louce pod lesem, kde byl soustředěn zbytek exponátů.

Druhý den, ve čtvrtek, jsme měli za úkol dopravit se na místo každý individuálně. Naše soutěž se skládala z řezání ruční pilou na čas a v sekání sekerou na přesnost.

Pro řezání pilou jsme utvořili tři dvojice a se sekerou soutěžil každý jednotlivě. Kromě naší zde také probíhala soutěž v hodu sekerou na terč, této akce se účastnilo čtrnáct soutěžících. My jsme měli na uříznutí klády tři pokusy. Já a můj společník jsme nakonec skončili na druhém místě. Kromě nás zde byl také umělecký řezbář s motorovou pilou, který z kulatiny vyřezával sochu sovy, což se mu velmi dařilo. Soutěž v hodu sekerou měla také tři kola po dvanácti hodech. Bodová stupnice obsahovala celkem šest stupňů 0-5 bodů. Na konci všech soutěží se konalo vyhlášení, každý soutěžící obdržel cenu dle svého umístění. Po ukončení naší akce jsme se vydali na zpáteční cestu.

Na této výstavě byla k vidění spousta moderní techniky pro práci v lese. Bohužel tato technika není každému, kvůli svojí vysoké ceně, dostupná.

Letošní Euroforest se opět pořádal nedaleko Prachatic, ale tentokrát byla výstava lesní techniky umístěna přímo v lese. Díky naší škole jsme mohli na tuto výstavu jet a vše si prohlédnout.

Když jsme ráno přijeli na parkoviště, viděli jsme zástup lidí, který se hrnul po cestě k lesu. Po krátkém poučení a dohodnutí na čase příchodu, jsme se vydali po cestě k výstavišti. U pokladny jsme počkali na ostatní, kteří šli pomaleji. Hned za pokladnou už byli zástupci firem se svými výrobky. Bylo zde vše, co jen se dá v lesní mechanizaci najít. Od jednoduchého nářadí až po harvestory. Bylo zde vystaveno mnoho zemědělských traktorů s lesnickou nástavbou. Každá firma s těmito lesnickými traktory se vždy lišila jen v maličkostech, ale navenek traktory vypadaly stejně. Když jsme popošli dále, objevili jsme stánek propagující chemii pro lesnické účely. Propagovali zde repelenty proti okusu zvěře, postřiky na buřň, ochranu dřeva proti houbám a jiné. Vzali jsme si zde pár prospektů a šli jsme k dalším stánkům. O kousek dále stálo občerstvení a hned vedle reprezentovala své výrobky firma Husqvarna. Zrovna tam připravovali špalky smrku na soutěž, která zde měla proběhnout. Mezi soutěžícími družstvy bykli kluci ze 3. B. Soutěž jsem bohužel neviděl, protože jsme byli na přednášce o repelentech, která se konala speciálně pro žáky lesnické školy na malé ploše, kde byla kultura smrku. Prezentovala zde své výrobky firma TORA. Dozvěděl jsem se něco nového o repelentech a jak se mají v lese aplikovat. Ukázali nám i nový repelent Stopkus, který je prý lepší než dosavadní repelenty. Abych si to vyzkoušel, vzal jsem si vzorek tohoto repelentu. Po přednášce jsme odešli a zastavili se u stánku, kde nabízeli vyvážecí techniku. Měli zde „železného koně“. Zrovna ukazovali, jak tento stroj pracuje v lese. Docela se mi líbil, i když byl dost nešetrný k přírodě. Vzali jsme si o něm nějaké technické údaje a přesunuli jsme se kousek v velikému traktoru. Traktor se podobal lesnickým traktorům SLKT, ale byl vybaven moderními technologiemi. Například měl všechna čtyři kola zatáčivá. Chvilí jsme si ho prohlíželi a něco si o něm poslechli. Poté jsme vyšli na louku, kde se nacházeli stánky s různým ručním nářadím, oděvy a stánky s mysliveckými potřebami. Úplně v dolní části výstaviště byly vystaveny odvozní soupravy. Hned jsme si je šli prohlédnout a zjistili jsme, že zde je ve větší míře zastoupena firma Tatra. Ještě chvilí jsme obhlíželi nákladní automobily a potom jsme pomalu odcházeli zpět k autobusu, jelikož se blížil čas odjezdu. Tato výstava se mi velice líbila a myslím si, že má i budoucnost, protože se lesnická technika neustále vyvíjí a stále se něco nového objevuje.

Keř a ptáčata

Skončil školní rok a nastaly prázdniny. Nám študákům zbyly jen vzpomínky na uběhlých deset měsíců a naděje, že ty dva nastávající (červenec a srpen) nikdy neskončí, nebo budou trvat déle.

Aby mi ty dva krátké měsíce uběhly ještě rychleji než bylo třeba, rozhodl jsem se vydělávat peníze na brigádě. Tak jako minulý rok jsem zašel za odborným lesním hospodářem, kterého znám ze sdružení. Je to člověk snaživý a pracovitý. Někdy až nad míru. A tak jsem se s kamarádem, kterého jsem nemusel přemlouvat, upsal na dvacet dní práce v pěstební činnosti u Městských lesů Vyšší Brod s. r. o. Já už jsem na tuto práci zvyklý, ale kolegovi se první týden po nocích zdaly noční můry, že ho po proslulé pasece honí tupá kosa, o kterou se klepají srpy. A to vše je obaleno v oplocenkovém pletivu. Nakonec vše tone v bílé břečce aversolu...

Jednoho dne asi v sedm hodin ráno, když se po lese válela hustá mlha, už jsme na takové malé pasece. Vypadala trochu jako džungle v severním Vietnamu. Kvůli kamení, bezu a malinám, jsme nemohli používat kosy, kromě toho sazenice jako obvykle nebyly vidět, takže kosou by hrozilo jejich částečné vyžnutí. Když jsme dokonali dílo na této silně zaburčené ploše a šli se nasvačit, to byla nejoblíbenější část směny, přihrčel starý tmavomodrý forman. Vystoupil z něj mladý hajný. Ani se neřivil, že sedíme a s úsměvem na líci nás vyzval, abychom mu ukázali výsledek naší práce. Nechci se chlubit, ale paseka byla vyžnutá vzorně. Jen uprostřed stál bezový keř sám jako voják v poli. Bránil v růstu asi dvěma sazenicím.

„Co to je?“ zeptal se hajný. Pořád se usmíval. „To je, Jirko, bez černý, Sambucus nigra, víš,“ odpověděl ironicky a šel ke keři mezi řadami sazenic šlapaje po pokořeném maliní, které už se začínalo na slunci pařit a vypouštělo vůni ovocného čaje. Hajný i spolupracující, jenž věděl, o co kráčí, se vydali za mnou. Nenesli jsme pilky, jimž jsme podřekli ne jeden keř. Tento keř se od ostatních lišil. Když jsme k němu dorazili, odhrnul ratolest a pod jejími lístky se obnažil život – drozdí hnízdo a v něm se k sobě choulila čtyři červená holátka. Jak zaregistrovala pohyb, začala pípát a otvírat zobáčky. Hajného trvalý úsměv se ještě více rozzářil, takže nabyl mírně přiblíženého dojmu. Tak čtyři holátka, která byla úplně bezmocná před světem, do něhož je drozdice vrhla, zachránila keř. Nechali jsme ho dále plevelit naší upravenou a čistou plochu.

Na začátku jsme se v těchto místech procházeli se psem. Keř se zelenal dále, leč v jeho větvích bylo zamotáno jen prázdné hnízdo

Exkurze do Německa

Dne 21. 9. 2005 se uskutečnila exkurze do BMW továrny v Dingolfingu, kterou pořádala Obchodní akademie. Zbýlá místa byla nabídnuta žákům Střední lesnické školy a Střední zemědělské školy v Písku. Odjezd byl v 6 hodin z píseckého náměstí. Přes Železnou Rudu cesta pokračovala do Bodenmaisu.

Zde byla naše cesta přerušena malou přestávkou ve sklárně Joska, která je kousek za městem. Viděli jsme výstavu sklářů, vyfukování skla a jeho pozdější zpracování. Po prohlídce jsme jeli do Dingolfingu, kde jsme dostali hodinový rozchod. Pak začala naše exkurze přímo v továrně.

Dostali jsme brýle na ochranu očí a naslouchátko, do kterého nám překládala naše průvodkyně to, co nám říkal náš průvodce z továrny. Celý provoz má rozlohu 22 ha a pracuje v ní 22 000 zaměstnanců. Pro zaměstnance přijíždí 344 autobusů, které je rozvázejí do míst bydliště. Mimo to mají zaměstnanci 20% slevu na jakékoli auto, které vyrobí, a tu mohou využít každého půl roku. Uvnitř jsme viděli začátek výroby celého auta, během které se pomalu přidávaly díly v jednotlivých výrobních patrech. V továrně je většina práce přenechaná strojům, které po naprogramování fungují jak mají. Za den vyprodukuje firma průměrně 1200 aut, ta se potom navoskují a zaparkují na odstavnou plochu z které se expedují do celého světa.

Nevyrábějí zde všechny typy BMW, ale jen auta řady 5,6,7. Po prohlídce jsme měli možnost koupit suvenýry a potom naše cesta pokračovala do města Degendorfu, v kterém byl opět hodinový rozchod. Kolem 16. hodiny jsme se vydali zpět domů. Překročili jsme hranice a opět zastavili v Železné Rudě. Do Písku jsme dorazili v osm hodin večer. Zástupce ředitele Obchodní akademie nám poděkoval za účast a my se rozešli zpět na domov mládeže. Moc se nám exkurze líbila a jsme rádi, že jsme byli vybráni!

PREPARÁTORSKÝ KURZ

Ve dnech 3. – 4. prosince 2005 proběhl na naší škole preparátorský kurz, který se uskutečnil ve školní laboratoři pod vedením pana Karla Pecla. V sobotu jsme preparovali ptáky (většinou bažanty), preparace byla dosti náročná, strávili jsme na ní přibližně 10 hodin, ale výsledek vypadal většinou skutečně jako bažant. V neděli přišli na řadu savci, i tato preparace zabrala hodně času a byla složitější než ptáci. Obě preparace se zdařily.

Cena kurzu byla proti minulým letům hodně vysoká, 1 den 2 100,- Kč, oba dny 4 000 Kč, a proto se na kurz přihlásilo málo zájemců. I přes časovou náročnost a složitost preparace se účastníkům kurz líbil, všichni byli se svými výrobky spokojeni a někteří účastníci kurzu budou určitě v preparacích pokračovat.

Stářím dávno unavená

*Stářím dávno unavená
V sadě stojí bez hnutí.
Dávno větrem ošlehaná
A už dávno bez dětí.*

*V klíně svém je chovávala
Větvemi je chránila.
Aby v klidu dozrávaly
Nad nimi se skláněla.*

*V zimě stáhne mizu ke kořenům
Jako vodu k pití.
Z jara budí svoje větve
A láká včely na kvítí.*

*Slunce v létě její plody
S láskou zahřívá.
Když však nemá vody,
Rychle zdraví pozbývá.*

*Stará jabloň je jak matka
Taky děti chrání
Ne před větrem, před trablema
Před těmi je chrání.*